Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig (Es. 40, 8).

Paulus hævder sin Ære og sin Sags Værdighed.

Men Paulus sagde til dem: „De have ladet os pisk offentligt og uden Dom, os, som ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og føre os ud!"

Ap. G. 16, 37.

Læs Kap. 16, 35—40.

Man faar ikke Indtryk af, at Høvedsmændene havde hørt det ringeste om, hvad der var sket i Fængslet om Natten eller om den glædelige Forandring i Fangevogterens Hus. Alligevel synes det, som de har haft en urolig Nat, efter at de havde ladet Paulus og Silas pisk og kaste i Fængsel.

Da det var bleven Dag, sendte de Bysvendene hen til Fangevogteren at sige til ham: „Løslad de Mænd!"

Det meldte Fangevogteren til Paulus, idet han sagde til ham: „Høvedsmændene have sendt Bud, at I skulle løslades; saa drager nu ud og gaar bort med Fred!"

Fangevogteren mener det sikkert godt, med hvad han siger til Paulus. Det var naturligt for ham fra sit Stade at mene, at det var godt, at disse hans Venner nu kunde blive løsladt og faa Lov at „gaa bort i Fred!"

Men Paulus ser længere og dybere. For sin egen og Silas's Skyld personligt kunde han rimeligvis godt have gaaet ind derpaa, det tør man slutte fra, at de sang Gud Lovsange i Fængslet.

Men her gjaldt det en højere Sag end deres personlige Ære; hvilken Skade vilde det ikke blive for Evangeliets Udbredelse, Guds Riges Befæstelse og MennesketsFrelse i den nye Verdensdel, om disse Evangeliets Sendebud som offentlig straffede og vanærede Mænd lod sig nøje med den Behandling, de havde været Genstand for, og drog stiltiende bort!

Derfor, i Stedet for med Fornøjelse at tage imod sin Løsladelse, siger Paulus til dem (Fangevogteren og Bysvendene): „De have ladet os pisk offentlig og uden Dom, os, som dog ere rommerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jager de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og føre os ud!" Bysvendene meldte disse Ord til Høvedsmændene.

En saadan Besked havde de Herrer sikkert aldrig før faaet fra en Fange — at de i egen Person skulde komme og f ø r e F a n g e r n e u d!

Høvedsmændene blev bange, da de hørte, at Fangerne var Romere, saa de turde ikke andet end lystre Ordre, Fangens Ordre. De kom og gav dem gode Ord, og de f ø r t e d e m u d o g b a d d e m d r a g e b o r t f r a B y e n.

Stakler! de saa, at de var kommet galt af Sted med disse romerske Mænd; blev det meldt højere vedkommende, at de havde ladet romerske Borgere pisk offentligt uden Dom og kaste i Fængsel, kunde det komme dem dyrt at staa; og hvad skulde de gribe til for at stille Mængden tilfreds? De havde jo ikke Mod til at øve Retfærdighed. De ser da intet bedre end at bede dem kønt om at drage bort fra Byen. For det var jo ikke gaaet dem som Fangevogteren, at de havde følt Trang til at spørge: Herre! hvad skal jeg gøre for at jeg kan blive frelst?"

Paulus og Silas forlader saa Fængslet, siden ogsaa Byen, rimeligvis fordi de har indset, at deres Virksomhed der under nærværende Omstændigheder ikke vilde bringe videre Frugt.

Men de drog ikke direkte fraFængslet og ud af Byen; de gik ind til Lydia, til hende, som havde taget saa venligt imod dem, og det synes, som Lydias Hjem har været den lille nystiftede Menigheds Forsamlingssted; thi her forsamledes „Brødrene" med Paulus og Silas, i hvert Fald er det det Indtryk, man faar af Beretningen, at det var i Lydias Hjem, Paulus og Silas saa Brødrene og formanede dem.

Saa drog de bort fra Filippi. Vi lægger Mærke til, at Lukas, der siden Udsejlingen fra Troas (16,10) har brugt første Persons Stedord i Flertal (vi), her gaar over til at bruge tredie Persons Stedord i Flertal (de) og bliver ved dermed i sin Beretning, indtil Paulus anden Gang kommer til Filippi (Kap. 20, 5. 5.) Dette tyder temmelig bestemt paa, at de har efterladt Lukas i Filippi for at han skulde tilse og fortsætte det der begyndte Værk og styrke den lille Menighed. Men Lukas skriver ikke for at fortælle om sig selv.

Endnu eet i Paulus's Forhold her i Filippi maa vi lægge Mærke til, nemlig at han paa samme Tid som han hævder sin og Silas's Ære og Ret som romerske Borgere, saa melder han ikke Høvedsmændene eller sætter dem i Forlegenhed. Her er Visdom for Kristne og da særlig for Evangeliets Forkyndere og Kristi Sendebud: Hævde sin og sin Sags Værdighed, hvor det modsatte kunde skade Guds Rige og Menneskers Frelse og paa samme Tid vise, at man aldeles ikke søger Hævn.

Og hvilken Støtte det maa have været for „Brødrene" i Filippi, at de, som havde forkyndt dem det glade Budskab om Frelse i Kristus, kunde drage bort frikendte for Skyld i den Overlast, de havde lidt, og som Fredens Mænd.

Selv om de Herrer, der havde mistet deres Fortjeneste ved Spaakvindens Helbredelse, saa end blev ved at rase og søge at ophidseMængden — Vægt kunde ikke længere have. I alle rettænkende Menneskers Omdømme maatte det staa klart, at disse havde forgrebet sig paa fredelige Mennesker og værdige romerske Mænd.

Spredte Træk

af Guds Ord i Menneskelivet.

Af H. P. H a n s e n.

2.

Hvem giver dig Fortrin. 1.Kor.4,7.

I Anledning af det københavnske Kirkefonds 25 Aars Jubilæum skriver Past. A. F i b i g e r underOverskriften „Kirkesagens Sejrsstjerne" om de syv Lægmænd, der begyndte denne velsignelsesrige Gerning.

Om den ene af dem, Grosserer J. V. A d o l p h hedder det:

Allerede har vi kun de seks tilbage iblandt os, allerede stod en af dem brat op fra Dagens Møje her og fulgte sin Mesters Kald og gik ind til sin Herres Glæde: Grosserer Johan V. Adolph, der døde pludseligt af et Hjerteslag i Juni 1911, kun 58 Aar gl., opslidt i et selvfornægtende Tjenersinds ihærdige Arbejde. Det var ham, der, da han arvede den smukke fædrene Villa i Gentofte, indrettede den til et Rekonvalescenthjem og bogstaveligt opfyldte Jesu Ord: Du skal ikke indbyde dem, der kan gøre dig Gengæld, men Krøblinge, lamme, halte og blinde. I den gamle fornemme Lindealle fra Statsminister Ove Mallings Tid stod der nu fuldt af Syngegevogne og Liggestole, og selv præsiderede han glad og nøjsom hver Dag i sine Gæsters Kreds, delende alt med dem. Han var en af dem, som gjorde Alvor af sin Kristendom og gennemførte den fuldt ud, lige fra den Dag han i Holmens Kirke blev vakt ved Evangeliet om „den rige Yngling" — selv en rig Yngling, der gav sig selv og hele sin Formue hen i Jesu Kristi Tjeneste. Saa endog „Social-Demokraten", der ellers systematisk nedtræder alt, hvad der smager af levende Kristendom, ved hans Død omtalte, at det var ham, man kaldte: „Jesus i Gentofte".

Hvor meget denne selvforglemmende Tjener betød for Kirkefondet, kan næppe beskrives. Hans ædle Sind, hans sintmærkende Samvittighed og hans offervillige Tjeneste gjorde rigelig Fyldest i hans Gerning som Kasserer. Et af Kirkefondets Bestyrelsesmedlemmer sagde engang spøgende: Regnskabet er saa fint og inddelt i saa mange Fonds og Særafdelinger; den ene Part henviser til den anden, men til sidst ligger der en Seddel i den sidste Skuffe, hvorpaa der staar: se Grosserer Adolphs Lomme!

Paa hans Væg hang en mægtig Hustavle med dette Skriftsted indbrændt: Thi hvem giver dig Fortrin? Og hvad har du, som du ikke har faaet givet? Men naar du virkelig har faaet det, hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde faaet det? 1 Kor. 4, 7, og efter dette Ord levede han.

Endnu ved Kirkefondets 20 Aars-Fest i 1910 stod han i K. F. U. M. og takkede Gud for hans Naade imod os: Havde nogen spurgt os for 20 Aar siden, hvad vi ventede os, vilde vi vel have svaret: ja, kan vi faa een Kirke om Aaret, vil vi da være saare glade, og se hvor rig Gud er, han har givet os 30 Kirker, langt ud over, hvad vi kunde bede eller forstaa"

* * *

Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl, Matth. 16, 26.

Mange er blevet vakt eller har bestemt sig til at gaa i Missionens Tjeneste under Paavirkning af et bestemt Ord af den hellige Skrift. Den berømte J o h n W i l l i a m s var som ung kommet i slet Selskab og ved helt at komme bort fra Gud. Selv hans dybt bekymrede Moders Taarer og Bønner gjorde ikke længere Indtryk paa ham. Da skete det en Søndag Aften i Aaret 1814, at han havde sat sine Kammerater Stævne paa et Værtshus i London, hvor han ofte havde opholdt sig til langt ud paa Natten. Han var den første, der mødte, og da de andre lod vente paa sig, slentrede han utaalmodigt frem og tilbage foran Værtshuset.

Da kom hans Mesters Hustru gaaende paa Vej til Kirke, og hun bad ham indtrængende om at følge med. Han vægrede sig længe, men kunde til sidst ikke modstaa og fulgte med. Hans Stemning var saa ugunstig som den kunde være for en velsignet Kirkegang. Thi var han før gnaven over, at hans Venner udeblev, saa var han nu ærgerlig over den Tvang, der var øvet mod ham. Men Guds Time var kommen for ham.

Prædikanten talte over Matth. 16, 26: Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?

Det var en vældig Prædiken, der havde til Følge, at Williams blev grebet og kort efter et omvendt Menneske. Fra samme Stund af gav han sine letfærdige Kammerater Afsked og vilde nu være en Kristi Efterfølger. Hvad han senere virkede som „Sydhavets Apostel", og hvorledes han 1839 led Døden som Martyr, er bekendt.

* * *

Bibellæsning i en Hule.

Det er bekendt, hvorledes man paa Madagaskar forfulgte de Kristne og fratog dem deres hellige Skrifter.

Mange var de Midler, de kristne fandt paa for at skjule den kostbare Bog fra Hænder, som man vidste vilde ødelægge den.

I Landsbyen Tiaonama blev en af de Bibler, som var reddet, i tyve Aar gemt mellem to Granitblokke i et mørkt Hjørne af en Hule, som blev brugt til Hospital for Koppepatienter, hvor man vidste, at Dronningens Tjenere af Frygt ikke turde søge efter den.

Naar man trængte til den, blev den taget frem og omhyggelig lagt tilbage igen efter endt Læsning.

Denne Bibel blev senere sendt til England, hvor den findes denne Dag paa det britiske Bibelselskabs Museum.

* * *

I Verden skal I have Trængsler.

Under Forfølgelserne paa Madagaskar tog et lille Selskab i 1839 deres Tilflugt til Mauritius, hvor de traf en gammel Ven, som tog flere af dem med sig til England.

Paa Vejen standsede de i Sydafrika, hvor de traf paa en Flok omvendte Hottentotter.

Skønt ude af Stand til at tale med hverandre, sang de Salmer til samme Melodi, og brugte deres Bibel som Middel til Samtale. Saaledes naar Hottentotterne pegede paa Joh. 16, 33: I Verden skal I have Trængsler, svarede Madagasserne ved at pege paa Rom. 8, 35: Hvem skal skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsler eller Angst eller Forfølgelser eller Hungersnød eller Sværd?

Da det lille Selskab naaede England, vandt de hurtig Agtelse og Kærlighed hos alle, med hvem de kom i Berøring, og deres Nærværelse ved et stort Møde i Exeter Hall vakte megen Interesse for Missionen.

Efter tre Aars Forløb vendte de tilbage til Mauritius.

* * *

Han, som har begyndt det gode Værk i dig, skal ogsaa nok fuldkomme det.

Den Skandinav, som for Øjeblikket er mest kendt i den vide Verden, er maaske nok den svenske Dr. Karl Fries, der i en lang Aarrække har været Formand for Verdens kristelige Studenterforbund, en Forening, der tæller ca. 155,000 akademiske Medlemmer, fordelt paa ca. 40 forskellige Folkeslag.

Karl Fries' Hjem var, i det mindste i hans Barndom, uden dybere kristeligt Liv, fortæller Pastor Skovgaard-Petersen. Det var i Skolen og ved Konfirmationsundervisningen, at Kristendommen første Gang mødte ham som en Magt. Han var nemlig efter en Tantes Tilskyndelse sat i Pastor Gustav Bekows Skole, hvor der raadede en udpræget kristelig Aand. Her blev han for Resten Klasse- og Sidekammerat med den inden for det svenske Missionsarbejde vel kendte Prins Oskar Bernadotte.

Dette Barndomsvenskab skulde senere føre til et kristeligt Samarbejde for Livet. Men først skulde de begge opleve en kristelig Afgørelse, og Fries's Afgørelse kom under hans Konfirmationsforberedelse.

Han var da 16 Aar — den gyldne Alder for en bevidst Overgivelse til Herren. Han følte, at Gud havde Krav paa ham, og hans Hjerte var villigt. Men det kneb at faa sagt det til Præsten, og det syntes han dog, at han burde. Pastor Bekow havde nemlig udtrykkelig sagt, at havde de noget paa Hjerte, skulde de blot komme til ham med det. Og at ville overgive sig til Gud, det var da at have noget paa Hjerte. Altsaa skulde det betroes til Præsten.

Men Fries var en bly Yngling; hvordan skulde han bære sig ad? Præstens Modtagelsestid faldt i Skoletiden, og at søge ham uden for Modtagelsestiden, kunde der selvfølgelig ikke være Tale om, lige saa lidt som at søge ham om Søndagen. Følgelig var det umuligt at træffe Præsten; det føltes næsten som en Beroligelse.

Men saa kom Fastelavns Mandag. Den var ikke Skoledag og ikke Helligdag; saa var der ingen Undskyldning. Fries vovede det vanskelige Skridt, fortalte Pastor Bekow sit Hjertes Beslutning, og Pastor Bekow gav ham det Herrens Ord med paa Vejen: „Han, som har begyndt det gode Værk i dig, skal ogsaa nok fuldkomme det."

* * *

Giver den, som beder dig.

Pastor N. Juhl skriver bl. a. om Johan v. Adolph:

Men hvordan gik det da til, at det blev hans Liv at dele sine Penge ud? Thi hans Godgørenhed blev jo en hel Saga, kendt ikke blot i København, men i det ganske Land. Det gik til, som Paulus siger, 2 Kor. 5, 17: Derfor, om nogen er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er forbigangent, se a'. er blevet nyt.

Det var ved en Gudstjeneste i Holmens Kirke. Ordet ramte ham. Og da han var bleven omvendt til Gud, var han klar over, at hans Liv fra nu af skulde leves helt for Herren i Lydighed mod hans Ord. Det var navnlig Bjergprædikenen med dens absolute Krav, som han var saa betaget af, og ganske særlig Ordet Matt. 5, 42: „Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig."

Naar Kristne „tager Hævn".

Et smukt Vidnesbyrd om, hvorledes Evangeliet formaar at omskabebe Hedningehjertet og give det Kraft til endog at „elske Fjenderne", give følgende Tildragelse, hvorom Santalmissionens Leder, Missionær Bodding beretter i et af sine sidste Breve:

Den indfødte Missionsarbejder Jalpa havde været ude paa en Tur til Phuridpur, det Sted, hvor vi for nogen Tid siden havde faa svære Vanskeligheder med Fjendskab fra nogle Muhammedaneres Side. Her er der nu samlet en ret stor Menighed.

Jalpa var der en Søndag; da mødte 79 Mennesker til Gudstjeneste, alle Kristne. „Alle derværende Brødre ser ud til at gøre gode Fremskridt paa Livets Vej" skriver Jalpa. Her døbte de samme Dag 9 fra Hedningerne.

Lederen for vore Brødres Fjender der er nu død; en yngre Broder af denne Mand kom i Dagens Løb til Jalpa og talte paa mange Maader om at blive Venner og tryglede om, at de Kristne der ikke maatte huske paa den Ufred og Retssag, som der havde været med den afdøde Broder, og at de ikke af nogen Grund maatte vise Haardhed mod dem. De var øjensynlig bange for, at de Kristne kunde falde paa at søge at tage Hævn for lidt Uret.

„Da svarede jeg ham." siger Jalpa: „Vi er Freds-Mennesker, og vi forkynder Ordet om alle Menneskers Frelser, Jesus Kristus. Naar I slaar og jager os, hvordan skal vi kunne forblive, om vi ikke staar imod? Manden sagde da: Vi skal aldrig mere bære os saadan ad. Jeg svarede da: Dersom I bare vil holde Fred, kan I være trygge for at vi nogen Sinde skulde ville være haarde overfor eder.

Saa fortalte Manden, at hans ældre Broder ved sin Død havde efterladt sig en Gæld paa halvsemte Tusind Rupi, at alle hans voksne Børn ogsaa var døde, saa der ingen var til at betale Gælden; nu kom Agerkarlene og vilde tage alt Landet. Gælden havde Manden paadraget sig, da han kom i Knibe, fordi han havde forfulgt de Kristne.

Dernæst havde Manden nogle smukke Ord om de Kristnes Kærlighed og gode Vandel og fortalte saa følgende: Den afdøde Muhammedaners efterladte Børn havde ikke været i Stand til at plante al Risen, de skulde, paa deres Land.

Saa gik denne, den afdødes yngre Broder, — om det skulde nytte noget — til de Kristne, som de altsaa tidligere havde forfulgt paa Livet, og bad dem at hjælpe disse stakkels faderløse Børn. Da de fik høre dette, slog alle de i Phuridpur levende Kristne en Dag sig sammen, tog med sig alle de Plove, de havde, og pløjede alt det Land, som stod tilbage for den afdøde Fjendes efterladte Børn, og plantede al Risen.

Da Muhammedanerne saa og hørte dette, faldt de alle i den største Forundring, og baade hans Fjender og Venner blev glade over de Kristnes Kærlighed. „Det er ogsaa glædeligt." lægger Jalpa til; „jeg blev meget glad; thi jeg havde ikke haft nogen Formodning om, at de nye „Brødre" vilde have været saa snart i Stand til at vise Kærlighed overfor deres Fjender."

Naar man hører om disse simple Folk, at de er i Stand til at gøre sligt, og man tænker paa, hvad de for kort Tid siden er kommet ud fra, takker man Gud med Glæde; thi at de gør sligt, er visselig ikke af Mennesker; det er det nye, der har faaet Magt over deres Hjerter. Gud give dem at vokse i Kærligheden!

Vækkelse.

Af Sognepræst V l h K o l d.

„Kr. Dgbl."

Det er et stort Under, hver Gang en Synder omvender sig. Og det sker jo dog af og til ogsaa her i København. Aviserne fortæller intet om en saadan Begivenhed. De har ingen Rubrik for vakte eller omvendte. Ellers kan vi være visse paa, der var nogle Navne at skrive op paa Mennesker, som i den forløbne Halvdel af Kirkemaaneden fik deres Sag med Gud bragt i Orden. Men hvis vi fik virkelig Vækkelse herinde i vor By, saa skulde vi nok høre om det i Bladene, ikke blot i „Kristeligt Dagblad", men ogsaa i „Politiken" og „Social-Demokraten". Vækkelse, det er nemlig noget, som bringer Røre i hele Borgerskabet. Det er saadan noget, som skete paa Pinsedag, da Mængden strømmede sammen, nogle spottede, andre blev forfærdede og forundrede, og flere Tusinde blev ramt af Ordet og spurgte: „I, Mænd, Brødre, hvad skal vi gøre?" Eller noget saadant, som vi hører om i Joh. Evang. 4. Kap., da den samaritanske Kvinde var bleven omvendt og fortalte sine Landsmænd, hvad hun havde oplevet derude ved Brønden. Da kom Samaritanerne i store Skarer ud til Jesus og bad ham om at blive hos dem. Det er det, vi trænger til her i København — en Vækkelse. Derom er vist alle alvorlige troende Mennesker enige, hvor forskelligt Syn vi end kan have paa mangt og meget. Tænk, om det skete, som Friis-Hansen saa tidt bad om, naar han var paa Knæ for finGud, at Strømmen maatte vende sig i Danmarks Hovedstad. Og saa gned han sig i Hænderne af Glæde. Ja, tænk en Gang, naar de københavnske Kirker blev fyldte til Trængsel, og Forlystelsesetablissementerne maatte lukke, fordi ingen brød sig om deres Gøgl!

Der er gjort et trofast Arbejde herinde gennem mange Aar ved Søndagsgudstjenesten, Søndagsskolen, K. F. U. M. og K., Bladuddeling, Blaa Kors osv. Der er kaldt sammen til større Kampagner, som ved Vækkelsesmøderne i Koncertpalæet og Ridehuset og nu i Kirkemaaneden, hvor hele Hæren er gaaet frem i fluttet Trop mod Fjendens Løbegrave og Fæstninger. Og naturligvis har dette Arbejde bragt Resultater. Der er taget Fanger og gjort Bytte. Men en større Sejr, en virkelig Vækkelse — nej, den er ikke kommen endnu. Hvorfor ikke? Hvad skal der til, for at det kan komme, det, som Guds Folk i København sukker efter, som man i den lange mørke Vinter længes efter Foraarssolens varme Straaler og i en tør Sommer efter forfriskende og oplivende Regn?

Sommetider kan man blive saa bange for, at Gud skal blive nødt til at bruge haarde Midler, som man maa ruske ordentlig i den, der sover haardt og ikke er til at vaagne med det gode. Men det vilde vi dog saa nødig tro, at der skal fjendtlige Krigsskibe og Kanoner og Bomber, Zeppelinere og Flyvemaskiner til for at vække de slumrende Københavnere og ringe dem til Kirke. Kan ikke andet hjælpe, saa kommer den nok herop ogsaa til os, den Kanontorden, som efter hvad der siges, har bragt de letsindige Berlinere til at gaa i Kirke som aldrig før. Men der er jo dog heldigvis andre Midler til at bringe Vækkelse i et Folk. Og vi er forvissede om, at om Menigheden i København rigtig vilde bruge dem, saa kom ogsaa den Vækkelse, som vi alle hjertelig længes efter. Hvad var det, som frembragte den store Vækkelse paa Pinsedag? Det var Peters Prædiken, denne simple, men kraftfulde Tale, han holdt til den sammenløbne Skare. Han begyndte med Defensiven, med at forklare og forsvare det, som var sket ud fra Guds Ord, men gik saa til sidst over til en overordentlig kraftig Offensiv, idet han (ligesom senere Stefanus) anklagede dem for at være Guds Søns Mordere. Det er det, der skal til, for at vække Københavnerne, gode og kraftige Prædikener, som gaar uforfærdet løs paa Synden og nævner den ved Navn, tydelig og klart, saa ingen kan tage fejl af Adressen.

I 1660, da København blev belejret af Svenskerne, laa en af de øverste Generaler, Ulrik Kristian Goldenløve, syg til Døden. Han havde været en dygtig og tapper Officer, som var elsket og set op til af sine Soldater. Men en letsindig Karl havde han ogsaa været, som havde ødelagt sig selv ved Drik og Udsvævelse. Præsterne gik til ham og talte til ham om Guds Kærlighed, dem foragtede han og viste dem Døren. Da kom der en hellig Soldat til ham, som fuld af brændende Nidkærhed og Kærlighed sagde til ham, at han var en Helvedbrand, som Gud havde forsøgt at redde ud af Ilden og nu gjorde et sidste Forsøg med. Omvendte han sig nu ikke, gik hans Sjæl evig fortabt. Ham vilde Gyldenløve høre, thi han kunde mærke, at han stod for sin himmelske Konge, som han havde staaet for sin jordiske Konge. Det er saadanne Toner, der skal høres i Prædikenerne fra Prædikestolene, hvis Københavnerne skal vaagne.

Hvad var det, som fremkaldte Vækkelsen i Samarien? Det var den samaritanske Kvindes Vidnesbyrd: Kom og se et Menneske, som har sagt mig alt, hvad vi har gjort. Det er underlige Redskaber, Gud saa ofte bruger til at udrette store Ting. En letfærdig Kvinde bruges efter sin Omvendelse til at bringe hele Byen til Jesus, der er jo dog en hel Del omvendte og troende Mennesker i København, deriblandt ogsaa forhenværende Drankere og Sø-

Hvedeavlingen

fortæller Historien

om den store Fremgang i det vestlige Canada

De store Afslinger i det vestlige Canada har foraarsaget at Jernbanerne har gjort nye Foranstaltninger for Haandteringen af Kornet. Udviklingen af disse Forsendelser har været saa hurtig, uanset det forøgede Udstyr og forøgede Mailgheder, at man har anstrængt sig som aldrig før, og de tidligere Rekords har derfor været overgaaet i alle Retninger.

Den Korte canadiske Hvede-Forsendelse gjennem New York, der er kendt, er rapporteret op til 15de Oktober, **at op til fire og en kvart Million Bushels er nøjere i mindre end ser Uger,** og disse var kun Kommen af Forsendelserne til Montreal, gjennem hvilke Pdeiser kan bett som 60 Bushels Hvede pr. Acre er rapporteret fra alle Dele af Landet; medens Pdeiserne almindelig er 45 Bushels pr. Acre.

Tusinder af amerikanske Farmere har taget Del i denne Produktion. Landpriserne er endnu lavere og fritt Homesteadland kan let opdrives i gode Nabolag, beboent til Kirker, Skoler, Markeder etc. **Ingen Krigsskat paa Land og ingen Udskrivning.** Skriv til

Scandinavian Dept. of Canadian Government,
811 Jackson St., St. Paul, Minn.

W. V. BENNETT,
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Nebr.
Canadian Government Agent.

Barnum skandinaviske Settlement.

Omkring Barnum, Hovedkvarteret i Nord Vesten for Smør- og Æg-Industrien efter **„H. C. Hanson Metoden,"** er der godt og billigt Land til Salg fra $12 pr. Acre, ⅓ kontant og Resten betalbar efter Overenskomst, med 6 % Rente.

Landet er af en udmærket Beskaffenhed og vil særlig tiltale danske Landmænd.

Henvend Dem personligt eller skriftligt til **H. C. Hanson, Barnum, Minn.,** og faa nærmere Besked om den berømte „H. C. Hanson Metode".

Fortællinger

til

Kirkeaarets Evangelietekster

Lutherstiftelsens Forlag.

I. og II. Del indb. tilsammen i smukt og solidt Shirtingsbind. 398 Sider.

Specialpris $1.50.

Denne Bog vil være en værdifuld Hjælp ikke alene for enhver Præst men ogsaa for enhver Søndagsskolelærer, saa vel som for alle dem, der benytter Evangelietekserne i Hjemmene. Den indeholder gennemsnitlig ca. 3 forskellige korte Fortællinger eller Træk til Belysning af hver enkelt Tekst. Stoffet er ordnet efter Kirkeaarets Søn- og Helligdage, og ved Hjælp af Registeret kan man i et Øjeblik finde, hvad man ønsker.

Bogens Udstyr er smuk nok til, at den kan egne sig som Gavebog.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebraska.

C. Asschenfeldt-Hansen:
KIRKEHISTORIE FOR MENIGHEDEN.

Rigt illustreret. I.—II. Bind. Stort Format. Pris indb. i smukt og solidt Vælskbind $6.50.

Som en Kirkehistorie særlig for Menigheden er den egnet, fordi den søger at vise Guds Førelse med den enkelte Slægt gennem Med- og Modgang og hele den dybe, aandelige Sammenhæng, der er i Menighedens Oplevelser.

(A. B. i Nationaltidende).

Det, som giver Bogen sin store Interesse, er de overordentlig mange Billeder, især Portrætter, som pryder den. De giver Værket en Betydning, hvorved det overgaar alle andre kirkehistoriske Fremstillinger paa Dansk.

(Dannebrog).

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

JOHN MADSEN, KASS.